

- 3) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at opkrævning af et vandgebyr som det omtvistede, som er til skade for vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, udgør ulovlig statsstøtte, idet der indføres en asymmetrisk afgift for den samme teknologi, som pålægges alt efter anlæggenes placering og ikke pålægges producenter af elektricitet fra andre kilder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23.10.2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT-2000, L 327, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009, L 211, s. 1).

**Appel iværksat den 14. februar 2018 af PGNiG Supply & Trading GmbH til prøvelse af kendelse
afsagt af Retten (Første Afdeling) den 14. december 2017 i sag T-849/16, PGNiG Supply & Trading
GmbH mod Europa-Kommissionen**

(Sag C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Processprog: polsk

Parter

Appellant: PGNiG Supply & Trading GmbH (ved advokat M. Jeżewski)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den af Den Europæiske Unions Ret den 14. december 2017 afsagte kendelse, hvorved det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16 blev afvist, ophæves.
- Der træffes afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, og det fastslås, at det af PGNiG Supply & Trading anlagte søgsmål i sag T-849/16, hvorved selskabet i henhold til artikel 263 TEUF nedlagde påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 6950 final af 28. oktober 2016 om ændring af de i henhold til direktiv 2003/55/EF fastsatte betingelser for undtagelse af OPAL-gasrørledningen fra reglerne om tredjepartsadgang og takstbestemmelser, kan antages til realitetsbehandling.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten tilsidesatte artikel 263, stk. 4, TEUF, idet den med urette antog, at appellanten hverken var umiddelbart eller individuelt berørt af Europa-Kommissionens afgørelse af 2016, og at denne afgørelse ikke er en regelfastsættende retsakt, hvilket skyldtes en urigtig fortolkning fra Rettens side af karakteren og virkningerne af den nye undtagelse fra reglerne af 2016, hvorved der også var tale om en tilsidesættelse af artikel 36, stk. 1, litra a)-e), i gasdirektivet (direktiv 2009/73), idet betingelserne for undtagelsen for »nye anlæg i gasinfrastrukturen« ikke blev anvendt, og det ikke blev efterprøvet, om disse betingelser var opfyldt, på en måde, som i tilstrækkelig grad gjorde det muligt at bedømme karakteren af den i medfør af Kommissionens afgørelse af 2016 indførte undtagelse og af den nye undtagelse fra reglerne af 2016 og disses status, da stk. 1 ikke blev anvendt på Europa-Kommissionens afgørelse af 2016, som ændrede omfanget af undtagelsen fra reglerne af 2009. Retten analyserede ikke karakteren af den nye undtagelse fra reglerne, hvilket førte til, at den foretog en urigtig bedømmelse af virkningen af Kommissionens afgørelse for appellanten.

Traktatens artikel 263 blev urigtigt fortolket, idet det blev fastslået, at appellanten ikke var umiddelbart berørt af Europa-Kommissionens afgørelse. Rettens konstatering af, at appellanten ikke er umiddelbart berørt af Europa-Kommissionens afgørelse, er urigtig. Rettens opfattelse er ikke i overensstemmelse med hidtidig retspraksis, hvor der henvises til de umiddelbare virkninger af en afgørelse fra Kommissionen for personer, der ikke er nationale regulerende myndigheder — afgørelsens adressater.

Traktatens artikel 263 blev urigtigt fortolket, idet det blev fastslået, at appellantens ikke er individuelt berørt af Europa-Kommissionens afgørelse. Appellantens markedsposition muliggør i det foreliggende tilfælde en individualisering som omhandlet i retspraksis vedrørende antagelse af søgsmål til realitetsbehandling.

Traktatens artikel 263, stk. 4, in fine, blev urigtigt fortolket, idet det blev fastslået, at den anfægtede afgørelse fra Kommissionen ikke er en regelfastsættende retsakt. Efter appellantens opfattelse er afgørelsen en regelfastsættende retsakt.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo (Spanien) den 13. februar 2018 — Telefónica Móviles España S.A.U. mod Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

(Sag C-119/18)

(2018/C 161/38)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Telefónica Móviles España S.A.U.

Sagsøgt: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Præjudicielle spørgsmål

1) Giver artikel 6, stk. 1, i direktiv 2002/20/EF i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester ⁽¹⁾ mulighed for en fortolkning, hvorefter en medlemsstat kan pålægge telekommunikationsoperatørerne en årlig afgift som den, der er fastsat i artikel 5 i ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (lov 8/2009 af 28.8. om finansiering af RTVE), med henblik på at bidrage til finansieringen af Corporación de Radio y Televisión Española, henset til den positive påvirkning af telekommunikationssektoren, som følger af den nye lovgivning i tv-sektoren og den audiovisuelle sektor, og navnlig ved udvidelsen af fastnet- og mobilbredbåndstjenesterne samt ved fjernelsen af reklamer og afkald på betalingsindhold eller -adgang begrænset til RTVE, når der tages hensyn til følgende foreliggende omstændigheder:

— at det ved denne nye retlige ordning ikke er blevet begrundet eller i det pågældende finansår er blevet godtgjort, at de nævnte virksomheder har oplevet denne positive påvirkning direkte eller indirekte,

— at denne afgift fastsættes til 0,9 % af de registrerede bruttodriftsindtægter for det tilsvarende år og ikke beregnes på grundlag af indtægterne fra leveringen af audiovisuelle og reklametjenester, af den stigning, der er skabt heraf, eller af den fortjeneste, som denne aktivitet medfører. Denne afgift udgør en opkrævning fastsat i artikel 5 i ley 8/2009 i dens oprindelige affattelse og ikke kan være begrundet i forhold til den pågældende audiovisuelle tjeneste, idet den nævnte artikel 5 udgør hjemmelen for det afslag på sagsøgerens anmodninger om tilbagebetaling af uberettigede betalinger og berigtigelse af afgiftsangivelserne i den anfægtede afgørelse, der er genstand for nærværende forvaltningsretlige søgsmål?

2) Er den afgift, der er pålagt telekommunikationsvirksomheder, som opererer i Spanien på et område, der er større end en selvstyrende region, forholdsmæssig, som krævet i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2002/20/EF, når der henses til den i artikel 5 i lov nr. 8/2009 fastsatte beregningsmetode, hvortil der er blevet henvist?